

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **V.J.**, zastoupená Mgr. Alenou Řendřovskou, advokátkou se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 A 22/2018 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. MHMP 73757/2018. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. MCP6 128083/2017, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 2 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 30. 6. 2017 (dále jen „*zákon o přestupcích*“). Přestupku se měla dopustit tím, že nejméně ve třech případech, a to kolem dne 1. 10. 2016, 7. 10. 2016 a 4. 1. 2017 v domě na adrese A., schválně sahala na rohožku sousedky B. S. a manipulovala s touto rohožkou, čímž úmyslně narušila občanské soužití schválností. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Městský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 A 22/2018 – 25. Pro účely řízení o kasační stížnosti je podstatná níže uvedená argumentace městského soudu.

[3] Městský soud konstatoval, že ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno úmyslné spáchání přestupku žalobkyní. Poukázal na to, že tato skutečnost vyplývá z podání vysvětlení žalobkyně ze dne 27. 7. 2017 a její výpovědi při ústním jednání konaném dne 27. 9. 2017. Žalobkyně totiž uvedla, kdy a v jakém rozsahu se jednání dopustila a s jakým úmyslem jej spáchala. Úmyslné jednání žalobkyně rovněž prokazují výpovědi svědků (B. S., jejího syna a jeho přítelkyně) a podklady o šetření přestupku shromážděné Policií České republiky.

[4] Námitku žalobkyně, že se jednání dopustila opakovaně s úmyslem urovnat vztahy se sousedy a demonstrovat nesmyslnost nesprávného chování sousedů vůči ní, označil městský soud ve shodě se žalovaným jako účelovou. Jednání žalobkyně, spočívající v opakujícím se demonstrativním posouvání a odhazování rohožky sousedů od jejich dveří, podle městského soudu jasně překračuje meze řádného občanského soužití, jelikož si žalobkyně musela být vědoma, že toto jednání je obtěžující, a přesto jej s očekáváním nějaké reakce sousedů opakovala. Poukázal také na to, že žalobkyně se jednání dopouštěla opakovaně, demonstrativně a schválně tak, aby sousedům bylo jasné, kdo se jednání dopustil. Městský soud proto k otázce zavinění ke spáchanému přestupku uzavřel, že přestupkové jednání žalobkyně vykazuje znaky úmyslu uvedené v § 4 odst. 2 zákona o přestupcích.

[5] Městský soud nakonec ve shodě s žalovaným uvedl, že není pochyb o tom, že žalobkyně svým opakovaným úmyslným přemísťováním rohožky sousedů narušila občanské soužití, tedy hrubě narušila pokojný život v domě, a prvek hrubosti v jejím jednání byl stupňován i samotným opakováním útoků na právem chráněný zájem.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem, že úmysl ke spáchanému přestupku lze dovodit z její výpovědi, ačkoli je tato výpověď v přímém rozporu s vymezením jí za vinu kladeného přestupku. Absurdně pak dle ní vyznívá závěr městského soudu, že vypovídala účelově. Předně není pravdou, že by něco takového dovozoval z její výpovědi rovněž žalovaný, navíc stěžovatelce není zřejmé, na základě jakých skutečností by měla být tato výpověď účelová. Poukazuje na to, že byla uznána vinou z přestupku jen proto, že o svém jednání vypověděla pravdivě a celý skutkový děj sama popsala. Pokud by tomu tak nebylo, obvinění z přestupku by bylo opřeno jen o výpověď paní S. Těžko si pak lze představit, že stěžovatelka - jež sama popsala průběh svého jednání - by měla zapotřebí lhát právě o svém úmyslu k jednání, které jí je kladeno za vinu. Výše uvedené uzavírá tím, že nebylo prokázáno, že se jednání dopustila v úmyslu narušit občanské soužití (naopak se jím snažila - byť neobratně - občanské soužití zlepšit), a proto nelze dovodit, že se jedná o přestupek.

pokračování

[8] Nakonec uvádí, že posouzení viny za přestupek musí být objektivní, je třeba při něm zohlednit „kontext dané situace“ (zde tedy soužití rodiny stěžovatelky a rodiny paní S.). Bylo-li soužití obou rodin v době jednání stěžovatelky již narušené, jen stěží lze říci, že by jí mohla občanské soužití narušit. Nelze ani dovodit, že by se jednalo o hrubé jednání. K tomu stěžovatelka jen stroze dodává, že i v této části „odůvodnění žalovaného a soudu považuje za zcela nepřiléhavé.“

[9] Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti odkazuje na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

[10] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že městský soud pochybil v hodnocení zavinění ke spáchanému přestupku. Souhlasí totiž s městským soudem, že z výpovědi stěžovatelky učiněných ve správním řízení ve dnech 27. 7. 2017 a 27. 9. 2017 vyplývá, že se přestupku dopustila úmyslně.

[12] Z § 49 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích se podává, že *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustí schválnosti*. Významem neurčitých právních pojmů „schválnost“ a „občanské soužití“ se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010 – 65 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), s odkazem na doktrínu uvedl, že „[s]chválnostmi je zde třeba rozumět skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života jiného v úmyslu tento stav narušit. Schválnost musí mít povahu hrubého jednání narušujícího občanské soužití.“ Ze stejného rozsudku vyplývá, že „[o]bčanské soužití pak lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování – nad rámec právních norem – je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci.“

[13] Pokud sama stěžovatelka ve správním řízení uvedla, že opakovaně a záměrně manipulovala s rohožkou své sousedky (pohodila ji na jejich společném patře nebo ji shodila na nižší patra bytového domu), přinejmenším si musela být vědoma, že tímto jednáním naruší poklidné soužití občanů v daném místě (bytovém domě), a s tímto musela být srozuměna. Není proto pravdou, že výpovědi ve správním řízení jsou v přímém rozporu se závěrem, že se jednalo o jednání zaviněné; popsany vztah stěžovatelky k následku jejího jednání lze označit za nepřímý úmysl.

[14] Městskému soudu je pak třeba přisvědčit také v tom, že stěžovatelka nemohla rozumně očekávat, že takovou opakovanou schválností u sousedů vyvolá kladnou reakci a jejich vztahy se urovnají (tedy naopak zlepší občanské soužití). Tvrzení stěžovatelky ohledně snahy zlepšit sousedské vztahy (občanské soužití) tím, že bude „pohazovat“ rohožku sousedů na různá místa ve společných prostorech bytového domu, se také Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako účelová snaha vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Kasační soud se tudíž ztotožňuje se správními orgány a městským soudem, že přestupkové jednání stěžovatelky vykazuje znaky úmyslu (viz § 4 odst. 2 zákona o přestupcích). Toto jednání navíc bylo dostatečně prokázáno, a to zejména výpověďmi stěžovatelky, několika svědků (B. S., jejího syna a jeho přítelkyně) a dalšími podklady o šetření přestupku shromážděnými Policií České republiky. Neopírá se tedy jen o výpovědi stěžovatelky a B. S., jak mylně namítá v kasační stížnosti.

[15] Co se týče námitek shrnutých v odstavci [8] shora, stěžovatelka se omezuje na prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizovala. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, respektive městského soudu (§ 102 s. ř. s.), a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73). Kromě toho platí, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.), Nejvyšší správní soud je tedy vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Proto také obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54).

[16] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka byla povinna v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl městský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 – 40, srovnej přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě (viz předcházející odstavce tohoto rozsudku) se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu